

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6218201844
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6218201844.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Danice Kočičkovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcov: 1/ A. B. C., nar.XX.XX.XXXX, bytom D. E. X, XXXX F., G., 2/ H. I., nar.XX.XX.XXXX, bytom J. K. E. XX, XXXX L., G., 3/ H. C. M., nar.XX.XX.XXXX, bytom N. O. X, XXXX P., G., 4/ C. L., nar.XX.XX.XXXX, bytom B. O. XX, XXXX L., G., 5/ C. A., nar.XX.XX.XXXX, bytom B. O. XX, XXXX L., G., všetci právne zastúpení Mgr. Gabrielou Novákovou, advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie vo Veľkom Krtíši, nám. A.H.Škultétyho 5, 990 01, proti žalovanej: D. Q. J., nar.XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/X, XXX XX N., právne zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGES Advisory s.r.o. so sídlom v Banskej Bystrici, Pod Urpínom 923/5, 974 01, konajúcej prostredníctvom advokáta G. R. R., o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi P. H., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 10C/3/2018–243 zo dňa 08.04.2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcom 1/-5/ trovy tohto odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel v plnom rozsahu žalobe a určil, že nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v k.ú. Obce Bátorová, zapísané na LV č. XXX pre obec a katastrálne územie Bátorová ako parcela EKN parc.č.XX/X orná pôda o výmere 30.992 m², parcela EKN č.XXX/X trvalé trávne porasty o výmere 13.671 m², parcela EKN č.XXX/X orná pôda o výmere 16.705 m², parcela EKN č.XXX/X orná pôda o výmere 25.180 m², parcela CKN č.XXX/X trvalé trávne porasty o výmere 1175 m², pozemok novovytvorený geometrickým plánom 50927281-5/19, ktorý je označený ako CKN parcela č. XXX/X trvalé trávne porasty o výmere 10.151 m², patria v 1/8 do dedičstva po poručiťovi, nebohom P. H., nar.XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX (prvý výrok), určil, že nehnuteľnosť, nachádzajúca sa v k.ú. S. Bátorová, zapísaná na LV č.XXX pre obec a k.ú. L. ako parcela č. EKN XX/X orná pôda o výmere 34.722 m² patrí v 1/4 do dedičstva po poručiťovi nebohom P. H., nar.XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX (druhý výrok), určil, že nehnuteľnosť nachádzajúca sa v k.ú. obce S. N. P., zapísaná na LV č.XXXX pre obec a k.ú. S. N. P. ako parcela č. EKN XXXX/X orná pôda o výmere 18.058 m² patrí v 1/8 do dedičstva po poručiťovi nebohom P. H., nar.XX.XX.XXXX, zomr.XX.XX.XXXX (tretí výrok) a určil, že žalobcovia nemajú nárok na náhradu trov konania (štvrtý výrok).

1.1 Z jeho dôvodov vyplýva, že žalobcovia sa domáhali určenia, že nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v k.ú. obce Bátorová, zapísané na liste vlastníctva č.XXX (bývalá PKN 216), ako parcela EKN č. XX/X orná pôda o výmere 30.992 m², parcela EKN č.XXX/X trvale trávnaté porasty o výmere 13.671 m², parcela EKN č.XXX/X orná pôda o výmere 16.705 m², parcela EKN č.XXX/X orná pôda o výmere 25.180 m², parcela CKN č.XXX/X o výmere 1.175 m², spoluvlastnícky podiel poručiťoľa k uvedeným

nehnutelnosti je 1/8, na LV č.XXX (bývalá PKN 179), parcela EKN č. XX/X orná pôda o výmere 34.722 m² v celosti na podiel poručiteľa, bývalá PKN 274 ako dom č.XX, XX, A., záhrada na parcele č.9, spoluvlastnícky podiel poručiteľa 1/10, na LV č.XXX, parcela EKN č. XXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 36 m² a parcela č.XXX zastavané plochy a nádvoria, spoluvlastnícky podiel 1/12 a nehnuteľnosť, nachádzajúca sa v k.ú. obce Opatovská Nová Ves, zapísaná na LV č.XXXX (bývalá PKN 175), parcela EKN č. 2215/7 orná pôda o výmere 18.058 m², spoluvlastnícky podiel poručiteľa 1, patrí v 1/8 do dedičstva po poručiťovi P. H., zomr. XX.XX.XXXX a (pôvodný) žalovaný (právny predchodca žalovanej R. P., nar.XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX-XXXXXXXXX odvolacieho súdu) nenadobudol uvedené nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva.

1.2 Žalobu odôvodnili tým, že po smrti poručiťa R. H. bolo uznesením Štátneho notárstva v Modrom Kameni č.k. D 43/54 Dnot43/54 zo dňa 01.06.1954 právoplatne rozhodnuté o dedičstve. Dedičmi sa stali deti poručiťa G. G., T. H., P. H. a M. N.. Napriek právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu bolo dedičstvo znovu prejednané a bolo vydané uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn.D 1888/92, Dnot 306/93 zo dňa 31.01.1994, pričom všetky pozemky zdedil pôvodný žalovaný, ktorý tvrdil, že je jediným potomkom – vnukom poručiťa, hoci dedičom bol len v 1/4 po synovi poručiťa, M. N.. Ostatné podiely patria do dedičstva po predkoch žalobcov. Na uvedenú skutočnosť listom zo dňa 03.01.2005 upozornil aj notár JUDr. Tóth, ktorý uviedol, že pri zisťovaní okruhu dedičov vychádzal z údajov, poskytnutých pôvodným žalovaným. Na základe tohto uznesenia došlo k zápisu do katastra nehnuteľností. P. H., syn R. H., zomrel XX.XX.XXXX. Dedičmi po zomrelom sú jeho deti – žalobcovia 1/2,3/ a vnuci – žalobcovia 4/5/ (dedičia po zomrelej dcére P. H.). Duplicitným dedičským konaním utrpeli ujmu na svojich vlastníckych právach.

1.3 Dňa 19.03.2019 žalobcovia doručili zmenu žaloby z dôvodu spochybnenia hodnovernosti údajov, zapísaných na LV č.XXX a z dôvodu zlúčenia pozemkov, zapísaných na LV č.XXX T. U.XXX.

1.4 Pôvodný žalovaný so žalobou nesúhlasil, dedičstvo nadobudol od svojho otca a ten od svojho otca, R. H. podľa platných predpisov; pôdu drží dobromyseľne v oprávnenej držbe od roku 1994. Po poručiťovi R. H. mohol dediť len otec žalovaného, ktorý žil na Slovensku, a nemohli dediť dedičia, žijúci v Maďarsku. Otcovi súrodenci to rešpektovali; až ich dedičia sa po rokoch začali domáhať nárokov. On notárovi neklamal, povedal mu, že je jediným žijúcim potomkom na Slovensku.

1.5 Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 10C/3/2018 – 121 zo dňa 03.04.2019, ktorý na odvolanie pôvodného žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 11Co/143/2019 – 159 zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; ďalšie dokazovanie vykonal prvostupňový súd v súlade s pokynmi odvolacieho súdu.

1.6 V priebehu konania zomrel pôvodný žalovaný, okresný súd preto pokračoval v konaní s jeho právnou nástupkyňou.

1.7 Súd prvej inštancie, vychádzajúc z §137 a §230 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte aj len „C.s.p.“) konštatoval skutkový stav, že poručiť R. H., nar.XX.XX.XXXX, zomrel dňa XX.XX.XXXX v Balážskych Ďarmotách, dedičstvo po ňom prejednané Štátne notárstvo v Modrom Kameni uznesením č.k.D43/54, Dnot 43/54 zo dňa 17.09.1954. Poručiť závet nezanechal, dedičstvo nadobudli rovným dielom jeho deti G. G., T. H., P. H. a M. N. (predtým H., neskôr Vlkolenský). V prospech manželky Jolany bolo zriadené vdovské užívateľské právo na nehnuteľnosti. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.06.1958.

1.8 Dedičstvo bolo opätovne prejednané a Okresný súd Veľký Krtíš vydal dňa 31.01.1994 uznesenie sp.zn.D1888/92, Dnot 306/93, na základe ktorého všetky pozemky poručiťa zdedil jeho vnuk R. P. (pôvodný žalovaný), syn M. N. (predtým H., neskôr Vlkolenského). Vlastníctvo pôvodného žalovaného bolo zaevidované na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Žiari nad Hronom č.k. 543/92-38 zo dňa 16.03.1992, ktorým bolo vyporiadané dedičstvo po nebohom otcovi pôvodného žalovaného M. P. (predtým H., N.), nar.XX.XX.XXXX, zomr. dňa 14.07.1975.

1.9 Z obsahu pripojeného spisu okresný súd zistil, že vo veci už bolo vedené konanie na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 5C/42/2005, v ktorom sa žalobcovia, potomkovia ostatných detí poručiťa R. H., domáhali určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností; okresný súd žalobe vyhovel, avšak Krajský súd v Banskej Bystrici jeho rozsudok zmenil a žalobu zamietol z dôvodu nedostatku procesnej podmienky – neexistencie naliehavého právneho záujmu. Títo žalobcovia opätovne súdnou cestou žiadali o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po R. H. v konaní, vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 2C/301/2014. Túto žalobu okresný súd zamietol z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, pretože nie je možné obísť otázku nadobudnutia vlastníctva dedením, ktoré ale nemôže byť nahradzované určujúcim výrokom rozsudku o existencii vlastníckeho práva.

1.10 Časť pôvodných žalobcov - dedičia po P. H. – podali žalobu, ktorou sa (aktuálne) domáhajú určenia, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po P. H..

1.11 Okresný súd konštatoval, že námietka pôvodného žalovaného o nedostatku naliehavého právneho záujmu je nedôvodná, pretože práve z tohto dôvodu boli žalobcovia neúspešní v predchádzajúcich konaniach, avšak v aktuálne prejednáwanej veci podali žalobu v súlade s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/227/2008 zo dňa 11.11.2008 a je tak splnená povinnosť podľa §137 písm. c) C.s.p. Pritom nejde o prekážku veci rozhodnutej, pre ktorú by nebolo možné podať novú žalobu, pretože ide o novú vec s iným titulom žiadaného nadobudnutia a ide aj o iné subjekty – žalobcov. V danej veci ide o určenie vecí do dedičstva po P. H., a nie po R. H..

1.12 Okresný súd považoval za preukázané, že dedičstvo po neb. R. H. bolo už prejednané Štátnym notárstvom v Modrom Kameni uznesením sp.zn.D43/54, Dnot 43/54 zo dňa 17.09.1954, na základe ktorého dedili 4 deti poručiteľa, medzi nimi boli aj P. H. (právny predchodca žalobcov) a M. N. (otec pôvodného žalovaného). Uznesením štátneho notárstva sp.zn.D1888/92, Dnot 306/93 došlo k opätovnému prejednaniu dedičstva, ktoré už bolo raz uznesením Štátneho notárstva č.D 43/54 prejednané. K tomuto dedičskému konaniu ani nemalo dôjsť, pretože tým došlo k opätovnému prejednaniu tých istých nehnuteľností po poručiťovi R. H., ktorý zomrel XX.XX.XXXX. Rozhodovalo sa tak o tom, o čom už bolo raz právoplatne rozhodnuté.

1.13 V predchádzajúcich konaniach sa žalobcovia domáhali svojich práv nesprávnym spôsobom. Nebolo možné domáhať sa, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po R. H., keďže o týchto nehnuteľnostiach už bolo rozhodnuté. Dedili jeho deti, po ktorých však už nadobudol nehnuteľnosť len potomok jedného z nich – pôvodný žalovaný; z písomnej komunikácie v spise súd nezistil, že v prípade pôvodného žalovaného ide o dobromyseľné vydržanie; jeho tvrdenie, že bol dobromyseľný aj podľa záveru krajského súdu okresný súd neakceptoval, pretože odvolací súd vo svojom odôvodnení rozsudku len uviedol tvrdenia žalovaného o dobromyseľnosti, ale žiadnym spôsobom ich nepotvrdil.

1.14 Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal predovšetkým z platného dedičského rozhodnutia z roku 1954, ktoré nebolo žiadnym spôsobom zrušené. Skutočnosť, že došlo k opätovnému prejednaniu toho istého dedičstva neznamená, že predchádzajúce rozhodnutie sa ruší.

1.15 Okresný súd nespochybnil dobu držby pôvodného žalovaného a jeho právneho predchodcu; pôvodný žalovaný však nespĺnil podľa názoru okresného súdu druhú podmienku vydržania a to dobromyseľnosť držby, ktorú nemožno zjednodušiť tvrdením, či o príbuzných vedel alebo nevedel. Otázkou dobromyseľnosti je potrebné skúmať s ohľadom na náležitú opatrnosť zo strany držiteľa, spočívajúcej v posúdení, či mohol alebo nemohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Z vyjadrení pôvodného žalovaného súd prvej inštancie nadobudol presvedčenie, že o existencii príbuzných vedel, ale bez právneho dôvodu sa domnieval, že nemôžu dedič a nemôžu vlastníť majetok na Slovensku, pretože by to bolo v rozpore so Štrbským protokolom. Vedomosť pôvodného žalovaného o existencii príbuzných potvrdzuje jeho konanie pred notárom, keď uviedol, že netvrdil, že je jediným dedičom, ale tvrdil, že je jediným žijúcim na Slovensku, čo znamená, že vedel o existencii potenciálnych dedičov a domnieval sa, že títo nemajú právo dedič, pretože nie sú občanmi Slovenskej republiky. Pôvodný žalovaný však mal oznámiť notárovi celý okruh dedičov a s prípustnosťou možnosti dedenia sa mal vysporiadať notár. Neobstoja tak jeho tvrdenia, že o tom nevedel, pretože bol nemanželským synom. Z uvedeného naopak jasne vyplýva, že mal dostatok informácií o existencii ostatných dedičov.

1.16 Ku Štrbskému protokolu okresný súd v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia krajského súdu podotkol, že dedičstvo po starom otcovi R. H. (zomrel XX.XX.XXXX) bolo prejednané podľa uhorského obyčajového práva, preto nie je možné aplikovať ustanovenia Štrbského protokolu zo dňa 25.07.1949, ktorý v nadväznosti na vzájomné československo-maďarské zmluvy garantoval nedotknuteľnosť majetkových a právnych vzťahov, ktoré vznikli následkom povojnových dokumentov. Účinky dedenia po R. H. nastali smrťou poručiťeľa, t.j. pred účinnosťou a platnosťou Štrbského protokolu.

1.17 Okresný súd mal potom preukázané, že pôvodný žalovaný nielenže vedel o existencii ostatných dedičov, ale bol vyvrátený aj jediný argument, o ktorý žalovaný opieral svoju dobromyseľnosť. Pokiaľ pôvodný žalovaný vychádzal z mylného názoru, ktorý bol v rozpore s existujúcim právnym stavom, nemožno konštatovať, že bol dobromyseľný.

1.18 V konaní vznikli isté nezrovnalosti v spoluvlastníckych podieloch. Pôvodný žalovaný v minulosti geometrickým plánom aj komasáciou pozemkov zlúčil niektoré pozemky do jedného celku a na liste vlastníctva sú uvedené ako 1/1, t.j. výlučné vlastníctvo. Bolo potrebné zistiť, či toto vlastníctvo je nadobudnuté len po R. H., alebo je nadobudnuté aj po R. H., t.j. po jeho manželke. Z tohto dôvodu nie sú podiely rovnaké pri všetkých pozemkoch. Žalobcovia z dôvodu zlúčenia pozemkov, zapísaných na LV č.XXX a LV č.XXX pre k.ú. L. na základe geometrického plánu č. 10913602-25/2017 a z

dôvodu neefektívnosti a nehospodárnosti zmenili žalobu, pričom de facto v časti zobrali žalobu ohľadom parc. č.XXX na LV XXX v k.ú. L. späť. Zápisom nového geometrického plánu vznikli nové parcely – parcela CKN č.XXX/X, ktorá vznikla z parcely č.XXX/X. Žalobcovia dali vyhotoviť nový geometrický plán č.50927281-5/19, na základe ktorého sa od parcely CKN č.XXX/X odčlenili pôvodné parcely EKN č.XXX/X a EKN č.XXX/X (vytvorená nová parcela CKN č.XXX/X o výmere 10.151 m²).

1.19 O náhrade trov konania okresný súd rozhodol s odkazom na §262 ods.1, §255 ods.1, §257 a §396 ods. 3 C.s.p. Hoci žalobcovia mali v konaní plný úspech a mali by v súlade s §255 ods.1 C.s.p. nárok na náhradu trov konania, okresný súd konštatoval existenciu dôvodov osobitného zreteľa v osobe právnej nástupkyne pôvodného žalovaného. Na jednej strane prihliadol na jej sociálnu situáciu, keď zistil, že má maloleté deti a očakáva narodenie ďalšieho dieťaťa, na druhej strane prihliadol na jej prístup ku súdnemu konaniu. Žiadnym spôsobom nepredlžovala konanie, do konania vstúpila nie z vlastnej vôle, nedala žiadnu príčinu na začatie konania. Preto rozhodol tak, že žalobcovia nemajú nárok na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku okresného súdu do prvých troch výrokov podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná s tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie nesprávne konštatoval nedobromyseľnosť držby predmetných pozemkov R. P.. Právny predchodca žalovanej bol nemanželským synom M. P., ktorý v čase prejednanja dedičstva po R. H. a M. P. nemal vedomosť o iných dedičoch, keďže vyrastal ďaleko od svojej rodiny a nemal vedomosť o rodinných príslušníkoch svojho otca. Pokiaľ žalobcovia dodatočne prekrúcajú a vytrhávajú z kontextu tvrdenia a vyjadrenia R. P., je potrebné poukázať na vyšší vek R. P. v čase uskutočňovania týchto vyjadrení, ako aj samotný časový odstup od dedičského konania v roku 1992 resp. 1993. Zdôraznila, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by R. P. pred rokom 2005 (prvé súdne konanie so žalobcami) mal čo i len hypotetickú vedomosť o iných príbuzných po svojom starom otcovi – táto skutočnosť bola potvrdená v predchádzajúcich súdnych konaniach, resp. nebol preukázaný opak. R. P. nemal akýkoľvek dôvod spochybňovať právoplatné rozhodnutie notára v dedičskom konaní, a keďže nemal vedomosť o iných príbuzných na Slovensku, Maďarsku alebo kdekoľvek inde vo svete, nemohol týchto v dedičskom konaní pred notárom uviesť.

2.1 Právny predchodca žalovanej predmetné nehnuteľnosti od 22.03.1994 riadne držal a užíval a žiadna iná osoba jeho vlastnícke právo nikdy nespochybňovala. Zo strany žalobcov nebolo dostatočne preukázané a vysvetlené, prečo sa so svojím nárokom obrátili na súd až v roku 2005 a nedomáhali sa určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po R. H. (resp. P. H.) už predtým. V tejto súvislosti poukázala aj na pravdepodobnú a možnú existenciu dohôd o vyporiadaní majetku medzi potomkami R. H., ktoré sa za ich života dodržiavali a rešpektovali, o čom svedčí skutočnosť, že k podaniu prvej žaloby došlo až tesne pred smrťou P. H. v roku 2005 a do tohto času žiadna osoba na Slovensku alebo v Maďarsku nespochybňovala vlastnícke právo R. P. k predmetným pozemkom. Súd prvej inštancie v konaní neskúmal (ani žalobcovia neuviedli), či po R. H. žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) dedili iné nehnuteľnosti v Maďarsku, ktoré naopak nededil M. P. a R. P.. Dodatočné spochybňovanie a dotváranie skutkového stavu v čase, keď sú pôvodní potomkovia R. H. už zosnulí, môže viesť k narušeniu dlhodobého stavu, ktorý existoval ešte za ich života, a ktorý strany vzájomne rešpektovali a uznávali.

2.2 Odvolateľka zdôraznila, že nie vinou R. P. žalobcovia neboli v určovacom konaní, vedenom Okresným súdom Veľký Krtíš pod sp.zn. 5C/42/2005 v spojení s odvolacím konaním, vedeným Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp.zn. 14Co/227/2008 úspešní a tiež, že neboli úspešní ani v určovacom konaní, vedenom Okresným súdom Veľký Krtíš pod sp.zn. 2C/301/2014. Vzhľadom na odstup času už neexistujú priami svedkovia, ktorí by dokázali potvrdiť skutkový stav z roku 1994. V súlade so zásadou „právo patrí bdelym“ nemožno túto skutočnosť pričítať na ťarchu žalovanej a jej právneho predchodcovi, práve naopak – súčasný stav a nemožnosť jeho riadneho objasnenia zavinili žalobcovia svojím oneskoreným konaním.

2.3 Nemožno spochybniť dobromyseľnosť R. P. len na základe tvrdení o jeho domnelom konaní pred notárom. Odvolávanie sa R. P. na existenciu a ustanovenia Štrbského protokolu žiadnym spôsobom nepreukazuje a nedokazuje, že by v čase dedičského konania po R. H. a M. P. mal akýkoľvek vedomosť o existencii iných dedičov. Z vyjadrení R. P. v súvislosti so Štrbským protokolom jednoznačne vyplýva, že išlo o jeho obranu v snahe spochybniť dedičský nárok žalobcov, pričom táto argumentácia bola prvýkrát použitá až v konaní pred súdom po roku 2005 – v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by R. P. mal vedomosť o Štrbskom protokole už v čase dodatočného prejednanja dedičstva a na základe tejto vedomosti by neuviedol v konaní pred notárom iných dedičov (o ktorých

nemal ani žiadnu reálnu vedomosť). Samotné poukázanie na právnu normu nemožno samo osebe považovať za preukázané skutkové tvrdenie.

2.4 Žalovaná spochybnila konštatovanie o nedobromyseľnosti jej právneho predchodcu súdom prvej inštancie, ktorý potom vychádza z nesprávne zisteného skutkového a právneho stavu. Napriek vykonanému dokazovaniu pred súdom prvej inštancie nebolo v konaní jednoznačne preukázané, že by R. P. v období od roku 1992 do roku 2005 vedel o iných žijúcich príbuzných svojho otca, alebo mal vedomosť o iných osobách, ktoré by si mohli k predmetným pozemkom uplatňovať akékoľvek právo. Akékoľvek eventuálne pochybenie notára pri prejednaní dedičstva nemožno vykladať v neprospech R. P. a nemožno na základe takéhoto vadného konania notára automaticky konštatovať absenciu dobromyseľnosti na jeho strane. Súd prvej inštancie nekriticky prebral účelové tvrdenia žalobcov o tom, že R. P. vedel o iných príbuzných, pričom táto vedomosť má vyplývať len z jeho obrany a s poukázaním na ustanovenia Štrbského protokolu.

2.5 Odvolateľka poukázala na nesprávne posúdenie súdu prvej inštancie (v bode 8 odvolaním napadnutého rozsudku), kde konštatuje, že k „druhému dedičskému konaniu“ (D 1888/92 Dnot 306/93) nemalo dôjsť; súd prvej inštancie opakovane konštatuje, že ide o „nulitné“ resp. „neplatné“ rozhodnutie, pričom už raz odvolací súd v bode 11. uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp.zn. 11Co/143/2019 uviedol právny názor, že rozhodnutie v tomto dedičskom konaní je právoplatné. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie prejudikoval tak vo svojom prvom rozhodnutí ako aj v odvolaní napadnutom rozhodnutí, že k „druhému dedičskému konaniu“ nemalo dôjsť, čím sa snaží utvrdiť svoje presvedčenie o nedobromyseľnej držbe nehnuteľností právneho predchodcu žalovanej. Týmto spôsobom sa vyhýba konštatovaniu, že právny predchodca žalovanej legálnym spôsobom nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam a z titulu právoplatného rozhodnutia v dedičskom konaní (D 1888/92 Dnot 306/93) odvodzoval aj svoju dobromyseľnú držbu. Súd prvej inštancie si vzal za základ pre vydanie svojho rozsudku, že k dedičskému konaniu (D 1888/92 Dnot 306/93) nemalo vôbec dôjsť resp. že rozhodnutie v ňom vydané je „nulitné, neplatné“. Následne na tomto základe súd prvej inštancie v spojení s účelovými tvrdeniami žalobcov založil údajnú nedobromyseľnosť držby právneho predchodcu žalovanej, nepripustil opak a obmedzil sa len na nepriame dôkazy, spočívajúce v sprostredkovaných tvrdeniach o nedobromyseľnosti.

2.6 Okresný súd teda nesprávne právne posúdil vec, keď nepriamo vyslovuje „nulitnosť“ iného rozhodnutia, ktoré je k dnešnému dňu právoplatné, čo už raz konštatoval odvolací súd. Priamo potom pochybil v tom, že právoplatné rozhodnutie v dedičskom konaní (D 1888/92 Dnot 306/93), na základe ktorého bolo právnenému predchodcovi žalovanej priznané vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, od ktorého odvíjal svoju dobromyseľnú držbu ako aj výkon vlastníckeho práva, účelovo opomína.

2.7 V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo dostatočne preukázané, že by na strane R. P. neboli splnené podmienky vydržania predmetných nehnuteľností a preto na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového a právneho stavu súd prvej inštancie nesprávne rozhodol.

2.8 Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalovanej nesprávne vysporiadal s prekážkou rozhodnutej veci a to s ohľadom na rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn.2C/301/2014, ktorým už raz žalobu žalobcov zamietol. Súd prvej inštancie v bode 7 odvolaním napadnutého rozsudku len stroho konštatuje, že nejde o totožnú vec. Súd prvej inštancie pri hodnotení prekážky už raz rozhodnutej veci zobral v úvahu len okruh subjektov a jednoduché vymedzenie predchádzajúcej žaloby, vedenej pod sp.zn.2C/301/2014. V tomto smere súd prvej inštancie nezodpovedal otázku, za akým účelom bola podaná žaloba v konaní sp.zn.2C/301/2014 a čo sa ňou sledovalo. Súd prvej inštancie nezohľadnil, že žalobcovia v tomto spore (sp.zn.10C/3/2018) vystupovali na strane žalobcov už aj v spore pod sp.zn.2C/301/2014 a taktiež nezohľadnil, že výsledkom predchádzajúceho sporu sp.zn.2C/301/2014 malo dôjsť k nadobudnutiu resp. potvrdeniu vlastníckeho práva v prospech žalobcov aj k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom aktuálneho súdneho sporu. Je potrebné vziať do úvahy, že prekážku už raz rozhodnutej veci zakladá aj tá skutočnosť, že len časť žalobcov sa domáha len časti nároku, o ktorom raz už súd právoplatne rozhodol, čo je prípad toho sporu.

2.9 Odvolateľka navrhla, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol, žalobu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%, eventuálne aby odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej nesúhlasili s jej tvrdením, že súd prvej inštancie nesprávne konštatoval nedobromyseľnosť držby predmetných pozemkov R. P., keďže mal byť nemanželským synom M. N. (Vikolenského) a v čase prejednania dedičstva po R. H. a M. P. nemal vedomosť o iných dedičoch, pretože vyrastal ďaleko od svojej rodiny a nemal vedomosť o rodinných

príslušníkov svojho otca. Toto tvrdenie sa nezakladá na pravde, pretože sám R. P. vo svojich podaniach uvádza, a to hlavne v súvislosti so žiadosťou notára JUDr. Tótha zo dňa 03.01.2005 o nápravu, že on notárovi prehlásil len toľko, že je jediný vnuk poručiteľa R. H., žijúci na Slovensku a jediný syn M. H., po ktorom pôdu zdedil (viď podanie zo dňa 24.07.2018, 04.12.2018) pričom uvádza, že je najvhodnejším dedičom. Faktom je, že v rámci ustálenia okruhu dedičov uviedol, že je jediným potomkom poručiteľa (R. H.), pričom táto okolnosť má vyplývať z odôvodnenia uznesenia súdu zo dňa 31.01.1994, ako aj z opravného uznesenia zo dňa 02.03.1994. V danom konaní bol však poručiťelom R. H. a nie jeho otec M. N. (Vlkolenský), z čoho vyplýva, že R. P. zavádza súd aj v tomto smere, keďže uvádza, že mal dediť po svojom otcovi, pričom toto tvrdenie uvádza takmer vo všetkých podaniach. Pokiaľ by notárovi pôvodný žalovaný uviedol, že bol jediným vnukom poručiteľa R. H., žijúci na Slovensku, tak by notár bol povinný skúmať ďalší okruh dedičov.

3.1 Poukázali na to, že pôvodný žalovaný sa volal R. P., jeho otec sa volal M. N. a jeho starý otec, po ktorom dedil, R. H.. Je teda nemožné, že právny predchodca žalovaného nemal vedomosť o svojich predkoch, keďže inak by ani nevedel identifikovať osobu poručiteľa, keďže nemajú identické ani priezviská. R. P. nededil predmet sporu po svojom otcovi, ale po svojom starom otcovi. Okrem toho mal so svojím otcom vzťah, vzájomne sa poznali a mal vedomosť o tom, kde poručiťel žil a umrel. Je teda nemožné, že pokiaľ mal presné informácie o pozemkoch v obci Bátorová a Opatovská Nová Ves a z Maďarska si zabezpečil úmrtný list poručiteľa, že nemal vedomosť o ďalších deťoch poručiteľa.

3.2 R. P. vo všetkých svojich podaniach uvádza, že dedič žijúci mimo územia hraníc vtedajšej ČSR nebol spôsobilý dediť, pričom sa odvoláva na Štrbský protokol. Rovnako uvádza, že okruh dedičov nehral žiadnu rolu, a preto bol podľa neho jediným dedičom po poručiťelovi jeho otec, od ktorého si svoje právo dediť odvíja. Dokonca v podaní zo dňa 02.01.2019 uvádza, že dedičské rozhodnutie Štátneho notárstva v Modrom Kameni č.D 43/54 bolo nadbytočné a notár JUDr. Tóth nemal čo prejednať dedičstvo po občanovi maďarskej národnosti, ktorý navyše zomrel v Maďarsku, pričom obviňuje notára, že on zavinil protizákonné prejednanie dedičstva v roku 1954. Z uvedeného vyplýva, že R. P. mal vedomosť aj o tom, kde poručiťel umrel, keďže musel predložiť na prejednaní dedičstva úmrtný list. Úmrtný list v Maďarsku vydajú len osobe, ktorá je na to oprávnená. Z uvedeného vyplýva, že minimálne pri zaobstarávaní podkladov získal informácie o poručiťelovi, čo potvrdil aj vo svojom podaní zo dňa 31.03.2019, kedy uviedol, že jediným vhodným dedičom bol jeho otec, po ktorom pôdu zdedil a domnelí dediči v Maďarsku, traja súrodenci otca, sa 13 rokov neodvolali proti uvedenému rozhodnutiu, lebo rešpektovali vtedy platné zákony v ČSR, podľa ktorých nemohli dediť.

3.3 Dobromyseľnosť pôvodného žalovaného popiera aj jeho prístup k žiadosti notára o nápravu, kedy listom zo dňa 10.01.2005 informuje notára, že dedičské konanie považuje za právoplatne skončené a nie je ochotný pristúpiť na žiadnu dohodu. Okrem toho v každom svojom podaní uvádza žalobcov ako Maďarov, ktorí nie sú oprávnení dediť, komunikuje voči nim pohrdavo a odmietavo (pritom sám je vnukom starých rodičov s maďarskou národnosťou).

3.4 Žalobcovia odmietli aj tvrdenia ohľadom vyššieho veku R. P., pretože je vysoko pravdepodobné, že podania vzhľadom na svoj vek nepísal a dokonca on sám uvádza, že mu ich píše právnik.

3.5 Ku existencii dohody o vysporiadaní majetku žalobcovia uviedli, že ide len o snahu vytvoriť dojem, ktorý by dotvoril množstvo fabulácií v súvislosti s dobromyseľnosťou držby R. P..

3.6 Zdôraznili fakt, že P. H. v roku 2005 v dobrej viere, že mu pozemky patria, navštívil notára JUDr. Tótha, aby získal informácie o možnostiach ohľadom pozemkov, získaných dedičstvom po svojom otcovi R. H. v roku 1954 a vtedy zistil, že pozemky, ktoré zdedil, už nie sú jeho vlastníctvom, ale sú po opakovanom dedičskom konaní zapísané vo vlastníctve R. P.. Vtedy sa pokúsil po prvýkrát o mimosúdnu nápravu. P. H. ako aj jeho súrodenci mali k dispozícii právoplatné rozhodnutie Štátneho notárstva, teda nemali dôvod pochybovať o tom, že im pozemky reálne patria. V tomto kontexte poukázali aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 14Co/227/2008-274 zo dňa 11.11.2008, kde sa uvádza, že „Z uvedeného je teda nesporným, že odporca nie je jediným právnym nástupcom po nebohom R. H.. Z uvedeného dôvodu preto opätovné prejednanie tých istých nehnuteľností po poručiťelovi R. H., zomretom 16.10.1945, uznesením Okresného súdu vo Veľkom Krtíši D 1888/92 D not 306/93 zo dňa 31.01.1994 bolo nedôvodné, lebo v tom istom predmete dedenia bolo právoplatne rozhodnuté 01.06.1958 uznesením Štátneho notárstva v Modrom Kameni č.k. D 43/54 Dnot 43/54. Pre prekážku res iudicata opätovné prejednanie dedičstva v roku 1994 nemohlo a ani nevyvolalo žiadne právne účinky.“ (str.4 rozsudku).

3.7 Žalobcovia poukázali na to, že R. P. zdedil aj ďalšie pozemky po svojom otcovi, ktoré patrili jeho starej matke R. K., pričom súdu predložili preklad č. 52/2022, z ktorého jednoznačne vyplýva, akým nekalým spôsobom otec pôvodného žalovaného získal pozemky do svojho vlastníctva, a na tomto základe už bol

z ostatného dedičstva odkázaný na povinný podiel. V rodine žalobcov sa nestalo po prvý krát, že prišli ľstou o svoje pozemky, a preto je vylúčené, že by mohlo dôjsť ku dohode medzi dedičmi.

3.8 O tom, že pôvodný žalovaný mal vedomosť o tom, že nie je jediným dedičom, svedčí aj tá skutočnosť, že on sám v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš sp.zn. 5C/42/2005 uviedol, že „...jeho starým otcom bol R. H. a starou matkou R. H., rodená Pongráczová, pričom jeho otcom bol M. N., predtým Tornoyos a matkou V. P., ktorí obaja pochádzajú z Bátorovej, kde sa spoznali. Následne sa starí rodičia odsťahovali do Maďarska a on sa odsťahoval do N. L....“ Z uvedeného vyplýva, že sa so starými rodičmi osobne poznal. V rámci uvedeného konania svedok A. B. Q. potvrdil, že poznal osobne právneho predchodcu žalobcu (správne žalovaného – poznámka odvolacieho súdu), ako aj jeho otca. Súd v danom konaní v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „Z výsluchu svedka dokonca súd zistil, že odporca (právny predchodca žalovaného) mal vedomosť o tom, že jeho právny predchodca – otec mal súrodencov žijúcich v Maďarskej republike...“ Právny predchodca žalovaného (odporca) túto skutočnosť v danom konaní žiadnym spôsobom nespochybnil.

3.9 Žalobcovia poukázali aj na výsluch D. J., ktorá vstúpila do práv pôvodného žalovaného, ktorá na pojednávaní dňa 08.12.2021 uviedla, že „vychádza zo Štrbského protokolu, bol presvedčený, že ostatní príbuzní na to nemajú nárok. Určite nekonal s vedomím podvodu.“ V rámci pojednávania presne uviedla: „Nikto z rodiny nemá na to právo podľa štrbského protokolu. Tak on presne vedel, on bol v tom, že jeho rodine nič nepatrí, patrí jemu, tí Maďari nemajú na to nárok. Oni to mysleli tak, vlastne p. P. to myslel tak, že v rámci štrbského protokolu jeho uvidia a tety nemohli zdediť. Bol presvedčený, že ostatní príbuzní na to nemajú nárok, určite nekonal s vedomím podvodu.“

3.10 Čo sa týka právneho posúdenia podmienok vydržania, žalobcovia poukázali na tú skutočnosť, že držiteľ musí byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí, pričom nie je možné vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa, lebo dobromyseľnosť musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti prípadu na každom subjekte považovať mal, alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám o sebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami, objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že na vydržanie nepostačí len vnútorný pocit držiteľa, ale je nutné preukázať, že konal v dobrej viere.

3.11 V danom prípade je jednoznačne preukázané, že právny predchodca žalovanej nekonal v dobrej viere, vedomo neuviedol v rámci dedičského konania, že nie je jediným dedičom poručiťľa, práve naopak, z dôvodu, že on sa pokladal za najvhodnejšieho dediča, ďalších dedičov úmyselne neuviedol (podľa neho Maďari na to nemali právo). Pritom o existencii ďalších dedičov mal vedomosť, čo aj sám potvrdil, keď uviedol, že on nikdy netvrdil, že je jediným vnukom poručiťľa, ale tvrdil, že je jediným vnukom poručiťľa žijúcim na Slovensku, čo nie je pravda, v rámci dedičského konania sa pasoval do role jediného dediča, čím zavádzal notára, a teda svojím konaním zavádzal aj súd pri rozhodovaní o dedičstve. Súd teda vydal uznesenie na základe uvedenia vedomo nepravdivých údajov, čo znamená, že právny predchodca žalovaného napriek tomu, že disponoval titulom, bol si vedomý aj spôsobu, ako ho získal.

3.12 Žalobcovia poukázali na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL.ÚS 50/2015 z 22.03.2017, z ktorého jednoznačne vyplýva, že „Zákonodarca neustanovuje subjektom práva právne povinnosti samoučelne, ale naopak, so zjavným zámerom, aby tieto právne povinnosti boli dodržiavané. Neplnenie zákonom ustanovených povinností nemôže v právnom štáte požívať právnu ochranu. Naopak, v podmienkach právneho štátu je vo všeobecnosti akceptovateľné a v zásade vždy aj z dôvodu zabezpečovania efektívnosti právnej úpravy žiaduce, aby nespĺnenie zákonom ustanovených povinností bolo sankcionovateľné, resp. mohlo (potenciálne) vyvolať negatívne právne dôsledky na subjekt práva, ktorý si zákonom ustanovenú povinnosť nespĺnil.“

3.13 Zdôraznili, že dobromyseľnosť pôvodného žalovaného sa posudzuje aj z toho hľadiska, čo mal vedieť pri dodržaní náležitej opatrnosti. Pokiaľ by právny predchodca žalovanej nemal vedomosť o ďalších dedičoch, tak túto skutočnosť mohol zistiť pri zaobstarávaní úmrtného listu na matrike v Maďarsku, keďže úrady disponujú všetkými údajmi o osobách, a keďže sa preukázal ako vnuk poručiťľa, ktorému vydali úmrtný list, mal možnosť zistiť si aj ostatné informácie o poručiťľovi. Teoreticky by bolo možné polemizovať aj tom, že nevedel o ďalších dedičoch, v tom prípade však nemohol notárovi uviesť, že je jediným vnukom poručiťľa, ale bol povinný uviesť, že o ďalších nemá vedomosť, na základe čoho by bol notár povinný skúmať okruh dedičov a aj by ho zistil. Uvedené by však prichádzalo do úvahy v tom prípade, keby sám právny predchodca žalovaného neuviedol, že on notárovi oznámil len to, že je jediným vnukom žijúcim na Slovensku a nie to, že je jediným vnukom. Tomuto tvrdeniu odporujú všetky listiny, pretože z dedičského spisu jednoznačne vyplýva, že právny predchodca žalovaného uviedol

v rámci konania to, že je jediným potomkom, čím vylúčil vyhľadávaciu povinnosť notára pri zisťovaní okruhu dedičov.

3.14 Na základe uvedeného žalobcovia mali za to, že právny predchodca žalovanej vedome zavádzal notára ako súdneho komisára v rámci dedičského konania, čím získal titul, ktorý mu právom nepatrí. Ústavný súd uviedol, že takéto konanie je sankcionovateľné a môže vyvolať negatívne právne dôsledky na subjekt práva, ktorý si zákonom ustanovenú povinnosť nespĺnil. Povinnosťou dediča bolo pravdivo informovať notára o všetkých okolnostiach, majúcich vplyv na ustálenie okruhu dedičov. Je jednoznačne nad všetku pochybnosť preukázané, že právny predchodca žalovanej uviedol ako dediča len sám seba, mal za to, že nikto iný nie je oprávnený dedič, len on (keďže je najvhodnejší dedič), pričom následne sa snažil toto svoje tvrdenie zmeniť a vo svojom podaní uviedol nasledovné: „Nikdy som netvrdil, že som jediným potomkom poručiteľa R. H., no som jediným synom poručiteľa M. H., po ktorom som pôdu zdedil.“

3.15 Dobromyseľnosť držby právneho predchodcu žalovaného nebola preukázaná, práve naopak, výpoveďou žalovanej bolo preukázané, že jej právny predchodca bol presvedčený, že ostatní príbuzní nemajú na dedičstvo nárok, z čoho z určitosťou vyplýva vedomosť právneho predchodcu žalovaného o ostatných dedičoch a ich vedomé vylúčenie z dedičského konania.

3.16 Záverom poukázali na list adresovaný JUDr. Renáte Deákovej, sudkyňi odvolacieho súdu, datovaný zo dňa 22.10.2019, v ktorom manželka právneho predchodcu žalovaného navrhuje sudkyňi, aby sa u nich zastavila, pričom poukazuje na to, že aj ich dcéra bola sudkyňou na tunajšom odvolacom súde. Aj uvedené konanie odzrkadľuje nie celkom korektný prístup žalovanej strany.

3.17 Žalobcovia navrhli odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovanú na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

5. Krajský súd, ako funkčne príslušný, na rozhodnutie o odvolaní podľa §34 C.s.p. preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa §385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa §379 C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa §380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa §387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

6. V zmysle §387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovanej vo veci nie je dôvodné. Krajský súd sa v podstate stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pretože tento vykonal v prejednávanej veci dostatočné dokazovanie, skutkový stav zistil správne a z tohto vyvodil aj správny právny záver. Rozhodnutie súdu bolo podložené zabezpečenými listinnými dôkazmi.

8. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že pôvodný žalovaný bol zapísaný ako výlučný vlastník (sporných) nehnuteľností na základe rozhodnutia Okresného súdu Veľký Krtíš, sp.zn. D1888/92, Dnot 306/93 zo dňa 31.01.1994, rozhodnutie Štátneho notárstva Žiar nad Hronom, č.k. D543/92-38 zo dňa 16.03.1992, ktorým bolo vysporiadané dedičstvo po otcovi pôvodne žalovaného M. P. (predtým H., N.), ktorý zomrel XX.XX.XXXX. Na žiadosť pôvodného žalovaného zo dňa 02.10.1992, podanú na základe odporúčenia Pozemkového úradu Veľký Krtíš na Krajský súd v Banskej Bystrici (č.l. 72 spisu) bolo štátnym notárstvom potvrdené dedičstvo po poručiťovi M. P. pôvodnému žalovanému ako jedinému dedičovi zo zákona (č.l. 73). Z odôvodnenia tohto rozhodnutia (sp.zn. D543/92 zo dňa 16.03.1992, právoplatného 16.03.1992) vyplýva, že ide „o prejednanie novoobjaveného dedičstva, ktoré nebolo prejednané v D753/75.“

9. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Veľký Krtíš, sp.zn. 5C/42/2005 je zrejmé, že vo veci bolo vedené konanie, v ktorom sa žalobcovia ako poručiťelia P. H., ale aj ďalší potomkovia ostatných detí poručiťela R. H. (G. G. a T. H.) domáhali voči žalovanému (potomkom štvrtého súrodenca M. P., predtým H., N. N.) určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností. Okresný súd síce návrhu vyhovel, ale Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu zamietol z dôvodu nedostatku existencie naliehavého právneho záujmu, pretože žalobcovia mali povinnosť

domáhať sa určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom R. H. (sp.zn. 14Co/227/2008 z 11.11.2008).

9.1 Ďalšiu žalobu podali tí istí žalobcovia na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 2C/301/2014, kde žiadali, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom R. H.; okresný súd žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, pretože k týmto nehnuteľnostiam bolo už raz prejednané dedičstvo v roku 1954; toto rozhodnutie nebol preskúmané odvolacím súdom, keďže žalobcovia nepodali odvolanie.

9.2 V aktuálne prejednávanvej veci žalobcovia, dedičia po P. H. ako jednom zo štyroch detí R. H. sa domáhajú určenia, že konkrétne nehnuteľnosti patria do dedičstva (len) po P. H..

9.3 Okresný súd tejto žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

9.4 Jeho rozsudok krajský súd uznesením č.k. 11Co/143/2019-159 zo dňa 30.12.2019 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodov nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia s tým, že naliehavý právny záujem v prejednávanvej veci je daný, ako aj vzhľadom na to, že úmrtie právneho predchodcu účastníkov konania R. H., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX v Balážskych Ďarmotách bolo dedičstvo prejednávané podľa zákonného článku XX. z roku 1877, t.j. podľa starého zákona (č.l. 35-42 spisu), čo znamená podľa uhorského obyčajového práva a nie podľa zákona č. 50/1950 Zb. Stredného občianskeho zákonníka, z ktorého dôvodu neprichádza do úvahy v prejednávanvej veci aplikácia tzv. Štrbského protokolu z 25.07.1949, nadväzujúceho na Československo-maďarskú zmluvu o priateľstve, pomoci a spolupráci za účelom finálneho vysporiadania nedoriešených finančných a hospodárskych otázok, na základe ktorého vtedajšia maďarská i československá vláda kvalifikovali všetky vzájomné pohľadávky a nároky svojich štátov za vyrovnané; závery Štrbského protokolu boli potvrdené i uznesením NR SR zo dňa 20.09.2007, v ktorom vyhlásila, že i s ohľadom na ustanovenie Dohody o výmene obyvateľstva medzi Československom a Maďarskom z 27.02.1946, mierové zmluvy s Maďarskom z 10.02.1947 a Štrbského protokolu z 25.07.1949, právne a majetkové vzťahy, ktoré vznikli následkom povojnových dokumentov, sa vyhlasujú za nedotknuteľné a na základe rozhodnutí príslušných orgánov Československej republiky a Slovenskej národnej rady nemôžu vzniknúť nové právne vzťahy. Nevysporiadanie sa okresného súdu bez akéhokoľvek zdôvodnenia, že námietky žalovaného v tomto smere ohľadom Štrbského protokolu sú neopodstatnené, bolo v rozpore s právom strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle §220 C.s.p., čo bolo jedným z dôvodov pre zrušenie prvoinštančného rozhodnutia odvolacím súdom s odkazom na §389 ods. 1 písm. b) C.s.p.

9.5 Ďalším dôvodom pre zrušenie rozhodnutia okresného súdu bolo konštatovanie okresného súdu, že odmietol posudzovať nadobudnutie vlastníctva pôvodného žalovaného titulom vydržania, pretože „nenadobudol dojem, že ide dobromyseľné vydržanie,“ čo bez ďalšieho zdôvodnenia vzhľadom na rozpor s §220 ods. 2 C.s.p. viedlo krajský súd k zrušeniu rozhodnutia odvolacím súdom s odkazom na ustanovenie §389 ods. 1 písm. b) C.s.p.

9.6 Krajský súd tiež konštatoval, že v prejednávanom spore nebol nepochybne zistený skutkový stav, čo predstavovalo konštatovanie predčasnosti rozhodnutia okresného súdu, pretože vykonané dokazovanie nemohlo byť podkladom pre záver, ku akému okresný súd dospel.

9.7 Z obsahu spisu je zistiteľné aj, že R. H., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel XX.XX.XXXX, mal štyri deti: M. H. (N., N. P.), nar. XX.XX.XXXX, zomrel XX.XX.XXXX, ktorý mal nemanželského syna R. P., nar. XX.XX.XXXX – pôvodného žalovaného. Druhý syn P. H. sa narodil XX.XX.XXXX a zomrel XX.XX.XXXX, jeho potomkovia sú žalobcovia, tretí syn bol T. H. a štvrtou bola dcéra G. G.. P., T. a G. žili v Maďarsku, len Ernő žil na Slovensku, rovnako ako jeho nemanželský syn.

9.8 Podľa vyjadrení pôvodného žalovaného vo všetkých súdnych spisoch, tento vyrastal ako nemanželské dieťa ďaleko od svojich rodičov, nemal vedomosť o súrodencoch svojho otca v Maďarsku. Vo všetkých súdnych spisoch v písomných podaniach tvrdí, že v roku 1992 požiadaval o súhlas na prejednanie dedičstva – poľnohospodárskej pôdy v užívaní Poľnohospodárskeho družstva v Neninciach, kat. úz. L. T. S. N. P. v okrese Veľký Krtíš – po starom otcovi R. H., ktorý zomrel v roku 1945, ako aj po svojom otcovi, ktorý zomrel v roku 1975 (č.l. 72).

9.9 Počas celého súdneho konania pôvodný žalovaný tvrdil, že po prejednaní dedičstva štátnym notárstvom (č.l. 73) vstúpil do držby uvedených nehnuteľností a užíval ich, hoci boli v užívaní poľnohospodárskeho družstva, čo však nie je prekážkou, a to podľa jeho tvrdenia od 22.03.1994 do 05.01.2005.

9.10 Z obsahu je zistiteľné, že po zrušení rozsudku a vrátení veci manželka pôvodného žalovaného oznámila prvoinštančnému súdu, že dňa 15.05.2020 jej manžel zomrel a dedičmi zo zákona sú jeho tri deti: R. F. B., nar. XX.XX.XXXX, po dcére R. M. W., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX dcéry D. Q. J., X. W., nar. XX.XX.XXXX a G. V. B., X. W., nar. XX.XX.XXXX a zo závetu zať X. M. W., nar. XX.XX.XXXX.

9.11 Okresný súd uznesením č.k. 10C/3/2018-183 zo dňa 22.06.2020 prerušil konanie vo veci do právoplatného skončenia dedičského konania po pôvodnom žalovanom.

9.12 Po ukončení dedičského konania sp.zn. 5D/51/2020, Dnot 175/2020 zo dňa 23.11.2020 sporné nehnuteľnosti na základe dohody dedičov nadobudla D. Q. J., X. W., nar. XX.XX.XXXX

9.13 Dňa 18.06.2021 okresný súd vydal uznesenie č.k. 10C/3/2018-204 v spojení s opravným uznesením č.k. 10C/3/2018-208 zo dňa 02.08.2021 o pokračovaní v konaní s právnu nástupkyňou pôvodného žalovaného D. Q. J..

9.14 Po vykonaní dokazovania rozhodol okresný súd aktuálne odvolaním napadnutým rozsudkom, č.k. 10C/3/2018-243 zo dňa 08.04.2022, ktorým žalobe vyhovel a nepriznal žalobcom nárok na náhradu trov konania. Konštatoval, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem vo veci (bod 7., č.l. 247), že k dedičskému konaniu v roku 1992 nemalo dôjsť vzhľadom na to, že sporné nehnuteľnosti boli prejednané v roku 1954 (bod 8., č.l. 247) a uzavrel, že pôvodný žalovaný nesplnil druhú podmienku vydržania -dobromyseľnosť držby.

10. Odvolanie nie je dôvodné.

10.1 V prejednávanej veci je potrebné predovšetkým ustáliť si otázku, či mohol pôvodný žalovaný vydržaním nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam.

10.2 Ako už krajský súd konštatoval, vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva. Aby bolo možné nadobudnúť vlastníctvo vydržaním, musia byť splnené zákonné predpoklady, a to, že nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu nepretržite a neprerušovane a predmet vydržania musí byť spôsobilý na vydržanie. Nehnuteľnosť možno vydržať, ak ju nadobúdateľ oprávnenne drží 10 rokov bez prerušenia. Vydržacia doba sa prerušuje, ak držiteľ prestane byť dobromyseľný, alebo prestane nakladať s vecou ako so svojou. Po uplynutí vydržacej doby sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci bez splnenia akýchkoľvek ďalších podmienok. Rozsudok súdu o určení vlastníckeho práva nadobudnutého vydržaním má deklaratórny charakter, pretože vydržaním sa nadobúda vlastnícke právo bez toho, aby o tom bolo potrebné rozhodnúť. Občiansky zákonník vylučuje premlčanie vlastníckeho práva.

11. Už v zrušujúcom uznesení krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5Cdo/260/2008 zo dňa 10.12.2008, v ktorom Najvyšší súd konštatoval, že predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa; dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí, ak tu bol i domnelý právny dôvod (titul putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Pri posudzovaní oprávnenej držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol, či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva.

12. Okresný súd vo svojom druhom rozsudku rozhodol zhodne s výrokom rozsudku prvého. Nové rozhodnutie však zdôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p., s ktorým sa krajský súd v zásade stotožňuje.

13. Vo vzťahu k odvolacím námietkam krajský súd uvádza:

13.1 v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš sp.zn.5C/42/2005 rozhodol okresný súd dňa 04.04.2008 rozsudkom č.k.5C/42/2005-235, ktorým žalobe o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vyhovel, a ktorý na odvolanie pôvodného žalovaného krajský súd rozsudkom č.k. 14Co/227/2008-274 zo dňa 11.11.2008 zmenil a žalobu zamietol predovšetkým z dôvodu procesného pochybenia, a to neexistencie naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva. V ďalšom konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš sp.zn. 2C/301/2014 okresný súd zamietol žalobu žalobcov proti pôvodnému žalovanému o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva z dôvodu

neexistencie naliehavého právneho záujmu, keďže žalovali, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi R. H., zomrelom 16.10.1945. Toto konanie nepodľahlo prieskumu odvolacieho súdu.

13.2 Odkazy pôvodného žalovaného na tieto predchádzajúce konania v aktuálne prejednávanej veci nie sú relevantné; predmetom tohto konania sú sporné nehnuteľnosti po pripustenej zmene žaloby na návrh v nej uvedených žalobcov proti pôvodnému žalovanému o určenie, že patria do dedičstva po poručiťovi P. H., zomrelom 07.11.2005.

13.3 Vo vzťahu k odvolacej námietke k bodu 8 odvolaním napadnutého rozsudku ohľadom „prejednávania druhého dedičského konania,“ ku ktorému nemalo dôjsť, krajský súd uvádza: Okresný súd v aktuálne preskúvanom rozsudku neuvádza skutočnosti ohľadom „nulitného,“ resp. neplatného „rozhodnutia“ dedičského súdu z roku 1992. V zrušenom rozsudku okresný súd skutočne poukazyval na to, že druhé dedičské konanie bolo nulitné, a teda neplatné; v tomto kontexte je potrebné poukázať na právoplatné rozhodnutie krajského súdu č.k. 14Co/227/2008-274 zo dňa 11.11.2008, kde na strane 8 konštatuje, že „...uvedené nehnuteľnosti boli predmetom dedenia po ich právnom predchodcovi, nebohom R. H., ktorý zomrel XX.XX.XXXX v L. a po ktorom dedičstvo bolo vyporiadané uznesením Štátneho notárstva v Modrom Kameni, č.k. D43/54, Dnot 43/54 dňa 17.09.1954. Vlastníctvo k uvedeným nehnuteľnostiam po poručiťovi nadobudli v rovnakom pomere jeho deti G. G., X. H. (právna predchodkyňa navrhovateľa L. G., nar. XX.XX.XXXX), T. H. (právny predchodca žalobcov A. V. H., nar. XX.XX.XXXX a H. H., nar. XX.XX.XXXX), P. H. (právny predchodca žalobcov M. C. H., nar. XX.XX.XXXX, I. H., nar. XX.XX.XXXX, A. C. B., nar. XX.XX.XXXX, A. H. C., nar. XX.XX.XXXX) a M. N. (otec pôvodného žalovaného R. P.). Z uvedeného je teda nesporným, že odporca nie je jediným právnym nástupcom po nebohom R. H.. Z uvedeného dôvodu preto opätovné prejednanie tých istých nehnuteľností po poručiťovi R. H., zomrelom 16.10.1945 uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš, sp.zn. D1888/92, Dnot 306/93 zo dňa 31.01.1994 bolo nedôvodné, lebo o tom istom predmete dedenia bolo právoplatne rozhodnuté 01.06.1958 uznesením Štátneho notárstva v Modrom Kameni, č.k. D43/54, Dnot 43/54. Pre prekážku res iudicatae opätovné prejednanie dedičstva v roku 1994 nemohlo a ani nevyvolalo žiadne právne účinky...Navrhovatelia za tohto stavu môžu sa domáhať len toho, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich právnych predchodcoch – po deťoch nebohého pozemno-knižného vlastníka, nebohého R. H..“

13.4 Vzhľadom na uvedené nemožno vytknúť okresnému súdu účelové opomínanie predmetného rozhodnutia vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k uvedeným dedičským rozhodnutiam.

14. Na vyššie uvedené nadväzuje aj odpoveď na odvoláciu námietku ohľadom namietanej prekážky rozhodnutej veci s odkazom na rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, sp.zn. 2C/301/2014, ktorým už raz žalobu žalobcov zamietol.

14.1 V konaní sp.zn.2C/301/2014 okresný súd rozsudkom z 03.11.2016 zamietol žalobu žalobcov zhodných so žalobcami v aktuálne prejednávanej veci 1/ - 5/, žalobcu 6/ A. H. V., nar. XX.XX.XXXX a žalobcu 7/ H. H., nar. XX.XX.XXXX proti pôvodnému žalovanému o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi R. H., zomrelom 16.10.1945. Uvedenú žalobu okresný súd zamietol z dôvodu, že v zmysle § 137c C.s.p. nebol daný naliehavý právny záujem na určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi R. H., zomrelom 16.10.1945, pretože bolo nesporné, že žalovaný nie je jediným právnym nástupcom po nebohom R. H., preto opätovné prejednanie tých istých nehnuteľností po poručiťovi R. H., zomrelom 16.10.1945 uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš, č.k. D1888/92, Dnot 306/93 zo dňa 31.01.1994 bolo nedôvodné, lebo o tom istom predmete dedenia bolo právoplatne rozhodnuté 01.06.1958 uznesením Štátneho notárstva v Modrom Kameni, č.k. D43/54, Dnot 43/54 a pre prekážku res iudicatae opätovné prejednanie dedičstva v roku 1994 nemohlo a ani nevyvolalo žiadne právne účinky. Otázka nadobudnutia vlastníctva dedením nemôže byť nahradzovaná určujúcim výrokom rozsudku o existencii vlastníckeho práva.

15. Ďalšia odvolacia námietka o nesprávnom konštatovaní existencie dobromyseľnosti držby predmetných pozemkov pôvodným žalovaným je v kontexte vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu tiež nedôvodná. Dedičské rozhodnutie z roku 1992 predstavuje putatívny titul držby pôvodného žalovaného; lehota oprávnenej držby pôvodnému žalovanému plynula od právoplatnosti rozhodnutia štátneho notárstva o potvrdení dedičstva pôvodnému žalovanému, t.j. do podania žaloby v roku 2005 uplynula lehota viac ako 10 rokov. Podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním však pôvodný žalovaný nespĺnil. Správne konštatoval okresný súd, že pôvodný žalovaný R. P. nebol vo svojej držbe dobromyseľný. Ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 5Cdo260/2008 zo dňa 10.12.2008 dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho

prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol...Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje.

16. V prejednávanej veci v zhode s názorom okresného súdu nemal odvolací súd dobromyseľnosť pôvodného žalovaného preukázanú. Tento ani pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať musel mať pochybnosti o tom, že užíva nehnuteľnosť, ktorej vlastníctvo nenadobudol. Na základe opätovného prejednanía dedičstva bol zapísaný duplicitný zápis v katastri nehnuteľností, keďže predmetné nehnuteľnosti boli prejednané aj v roku 1954 aj v roku 1992 v dedičskom konaní.

16.1 Tvrdenie žalovanej v odvolaní, že jej právny predchodca R. P. v čase prejednanía dedičstva po R. H. a M. P. nemal vedomosť o iných dedičoch, pretože vyrastal ďaleko od svojej rodiny a nemal vedomosť o rodinných príslušníkoch svojho otca, nemožno považovať za vierohodné nielen vzhľadom na formuláciu jeho vyjadrení (...je jediný vnuk poručiteľa R. H. žijúci na Slovensku a jediný syn M. H., po ktorom pôdu zdedil-podanie zo dňa 24.07.2018 aj zo dňa 04.12.2018; odpoveď R. P. na žiadosť notára JUDr. Pavla Tótha o nápravu zo dňa 03.01.2005, v ktorom tieto skutočnosti prehlásil). R. P. vo všetkých súdnych konaniach zdôrazňuje, že dedič žijúci mimo územia hraníc vtedajšej ČSR nie je spôsobilý dedič s odkazom na Štrbský protokol s tým, že zdôrazňuje, že okruh dedičov v takejto situácii nie je podstatný, pretože jediným dedičom po poručiteľovi bol jeho otec, od ktorého si on ako jediný odvodzuje svoje právo dedič. Vyjadruje sa aj v tom zmysle, že dedičské rozhodnutie Štátneho notárstva v Modrom Kameni sp.zn. D43/54 je nadbytočné (podanie zo dňa 02.01.2019) a notár nemal prejednať dedičstvo po občani maďarskej národnosti, ktorý zomrel v Maďarsku, čo považoval za protizákonné prejednanie dedičstva notárom.

16.2 Ďalšou skutočnosťou, spochybňujúcou dobromyseľnosť pôvodného žalovaného, je odmietnutie dohody ohľadom žiadosti notára o nápravu vo vzťahu k prejednaníu dedičstva (list zo dňa 10.01.2005), v ktorom poukazuje na to, že dedičské konanie z roku 1994 je právoplatne skončené.

16.3 Okrem toho z obsahu spisu Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 5C/42/2005 vyplýva, že sám pôvodný žalovaný uvádzal, že sa poznal so svojimi starými rodičmi, keď uviedol, že jeho starým otcom bol R. H., starou matkou R. H., X. K., jeho otcom M. N., predtým Tornýos a matkou V. P., ktorí obaja pochádzajú z Bátorovej, kde sa spoznali. Následne sa starí rodičia odsťahovali do Maďarska a on sa odsťahoval do N. L.. V uvedenom konaní bol vypočutý ako svedok doktor Q. B., ktorý potvrdil, že osobne poznal právnych predchodcov žalovaného. Z výsluchu tohto svedka súd zistil, že pôvodný žalovaný mal vedomosť o tom, že jeho právny predchodca - otec mal súrodencov žijúcich v Maďarskej republike.

16.4 Zo všetkých písomných vyjadrení pôvodného žalovaného, ktorý vzhľadom na svoj vek sa vo veciach vyjadroval písomne, na pojednávaniach ospravedlňoval svoju neúčast' a len jedenkrát bol vypočutý osobne v domácom prostredí, vyplýva, že zastával jednoznačný názor, že vzhľadom existenciu Štrbského protokolu nemohli príbuzní z Maďarska dedič, pretože na to nemali zákonný nárok.

16.5 Z výsluchu jeho právnej nástupkyne vyplýva, že si túto rétoriku osvojila.

17. Po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku, ako aj celého spisového materiálu v posudzovanej veci mal krajský súd zato, že súd prvej inštancie vykonal v priebehu celého konania, vrátane konania po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom, všetko dokazovanie, potrebné na zistenie žalobcami tvrdých rozhodujúcich skutočností, významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa domáhajú určenia vecí patriacich do dedičstva po poručiteľovi P. H.. Okresný súd vychádzal zo správnych skutkových záverov, na základe ktorých vyvodil aj správny právny záver, že právny predchodca žalovanej sa nestal vlastníkom sporných nehnuteľností ani titulom vydržania, vzhľadom na absenciu dobromyseľnosti ako jedného z kumulatívnych atribútov vydržania.

17.1 Súd prvej inštancie, okrem zhrnutia argumentácie oboch strán sporu, všetky svoje skutkové zistenia ako aj relevantné úvahy vedúce k záveru o potrebe vyhovieť podanej žalobe dostatočne jasne zhrnul v odôvodnení napadnutého rozsudku.

17.2 Odvolací súd sa so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu stotožňuje a vzhľadom na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré nepochybne spĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia §220 ods. 2 C.s.p., už nepovažuje za potrebné viac dôvodov okrem tých, ktoré už doplnil, dopĺňať či závery vyslovené súdom prvej inštancie nadbytočne opakovať; preto v podrobnostiach odkazuje na závery uvedené v odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku.

17.3 Správne okresný súd konštatoval, že pôvodný žalovaný nemohol byť vzhľadom na okolnosti z prejednanía dedičstva z roku 1993, t.j. v čase vstupu do držby predmetných nehnuteľností (podľa tvrdenia pôvodného žalovaného po nadobudnutí právoplatnosti dedičského rozhodnutia) v dobrej viere, že mu tieto patria ako vlastníkom, a preto nemožno jeho držbu započítať do plynutia vydržacej doby

a to ani v prospech žalovanej. Vzhľadom na nedostatok dobromyseľnosti je potom vylúčené splnenie zákonom stanovených podmienok vydržania v prípade pôvodného žalovaného, čo má za následok, že nadobudnutie vlastníctva predmetných nehnuteľností pôvodným žalovaným vydržaním treba v danej veci považovať za nepreukázané a teda vylúčené.

18. Súdu prvej inštancie aktuálne nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie, ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení otázky nadobudnutia vlastníckeho práva pôvodného žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam. Obsah odvolania žalovanej nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích námietok, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových alebo právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§387 ods. 1, 2 C.s.p.).

20. Správne je aj rozhodnutie prvostupňového súdu o trovách konania, ktoré žalovaná odvolaním nenapadla, ale krajský súd ho preskúmaval ako výrok súvisiaci. Krajský súd mal zato, že okresný súd dostatočne odôvodnil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré skúmal ex offa (§257 C.s.p.), na základe ktorých existencie nepriznal úspešným žalobcom nárok na náhradu trov prvostupňového konania, ktorú žalobcovia vo vyjadreniach ku odvolaniu osobitne nespochybňovali.

21. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa §396 ods. 2 C.s.p. v spojení s §262 ods. 1 a §255 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešným žalobcom priznal nárok na náhradu trov (tohto) odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich náhrade rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

22. Záverom považuje krajský súd za potrebné vyjadriť sa ku poznámke žalobcov o tom, že v spise je založený list manželky pôvodného žalovaného, ktorým pozýva sudkyňu spravodajkyňu JUDr. Renátu Deákovú na návštevu do ich domácnosti vzhľadom na jej možnú známosť s ich nebohú dcérou.

22.1 Formuláciu a kontext uvedenej poznámky odvolací súd posudzoval z pohľadu možnej námietky zaujatosti voči sudkyňi spravodajkyňi a dospel k záveru, že nespĺňa potrebné zákonné náležitosti (čas jej podania, obsah, dôvody), preto jej bližšiu pozornosť v odôvodnení tohto rozhodnutia nevenoval.

23. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§392 ods. 1 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 C.s.p.)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.